

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 372/05
23.03.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Драгомира Милојевића и Милене Инић-Дрецун, чланова већа и саветника Гордане Бурлић, записничара, у кривичном предмету против оптуженог **АА**, због кривичног дела омогућавања уживања опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног закона Савезне Републике Југославије, одлучујући о жалби оптуженог и његовог браниоца, изјављеној против пресуде Окружног суда у Зрењанину К.34/04 од 08.10.2004. године, у седници већа одржаној 23.03.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована, жалба оптуженог АА и његовог браниоца, а пресуда Окружног суда у Зрењанину К.34/04 од 08.10.2004. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Зрењанину К.34/04 од 08.10.2004. године, оптужени АА је оглашен кривим, за кривично дело омогућавање уживања опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ СРЈ, за које му је изречена условна осуда, тако што је утврђена казна затвора у трајању од четири месеца која се неће извршити, ако оптужени у року од једне године не учини ново кривично дело. Од оптуженог се одузима једна цигарета са биљном материјом тамно зелене боје, сасушени делови биљке тамно зелене боје, укупне тежине 1,1 грам, осам савијених картончића који се користе за прављење цигарета – цоинта, који су од оптуженог привремено одузети 07.08.2000. године. Од сведока ББ, одузимају се три пикавца од цоинта – цигарете, који су привремено одузети 07.08.2000. године. Оптужени се ослобађа плаћања трошкова кривичног поступка.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио оптужени и његов бранилац, због повреде кривичног закона и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, с предлогом да се побијана пресуда преиначи и оптужени ослободи оптужбе.

Републички јавни тужилац у поднеску Ктж.502/05 од 17.03.2005. године, предложио је да се жалба оптуженог и његовог браниоца одбије као неоснована, а првостепена пресуда потврди.

Врховни суд је размотрио списе предмета, испитао побијану пресуду, ценио наводе у жалби и предлог Републичког јавног тужиоца, па налази:

Жалба је неоснована.

Побијана пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, нити повреде кривичног закона, на које Врховни суд, као другостепени суд, пази по службеној дужности, у смислу члана 380. став 1. тачка 1. и 2. ЗКП.

Неосновани су жалбени наводи оптуженог и његовог браниоца у погледу утврђеног чињеничног стања. Наиме, у жалби се оспоравају чињенични и правни закључци првостепеног суда од значаја за постојање кривичног дела и кривичне одговорности оптуженог за то кривично дело, односно оптужени оспорава да је учинио кривично дело за које се терети наводећи да је сведок ББ изјавио да је из свог џепа извадио марихуану и дао је другим лицима, па је према томе он извршилац радње овог кривичног дела, а не оптужени.

По оцени Врховног суда, жалбеним наводима се не доводи у сумњу закључак првостепеног суда да је оптужени критичном приликом на начин и под околностима описаним у изреци првостепене пресуде омогућио ББ и ВВ да заједно са њим уживају опојну дрогу – марихуану, коју је набављао у Новом Саду и доносио је у Кикинду, што је утврђено на основу исказа сведока ББ и ВВ, иако је приликом суочења са оптуженим сведок ББ покушао да помогне оптуженом наводећи да је џоинте, поред оптуженог, правио и он, као и још двојица из друштва у коме су се налазили код сведока ВВ.

Искази сведока су оцењени појединачно и у међусобној повезаности, а у вези са наводима одбране оптуженог у смислу члана 352. став 2. ЗКП, па се жалбеним наводима не доводе у сумњу, а и сви други изведени докази су у међусобној сагласности.

Како је чињенично стање потпуно и правилно утврђеног, на тако утврђено чињенично стање, правилно је примењен кривични закон када је суд радње оптуженог АА, правно квалификовао као кривично дело омогућавање уживања опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ СРЈ. Првостепени суд је у образложењу пресуде дао довољне разлоге, које у целости, као правилне прихвата и овај суд.

Испитујући побијану пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, Врховни суд је нашао да је пресуда и у том делу правилна. Наиме, првостепени суд је правилно утврдио и оценио све околности, које су од значаја за одмеравање врсте и висине кривичних санкција у смислу члана 41. КЗ СРЈ. Изречена условна осуда је сразмерна тежини и друштвеној опасности извршеног кривичног дела, као и степену кривичне одговорности оптуженог и нужно је да се у конкретном случају оствари сврха кажњавања.

Из изложеног, на основу члана 388. ЗКП, Врховни суд је одлучио као у изреци пресуде.

Записничар, Председник већа

судија,

Гордана Бурлић, с.р. Јанко Лазаревић, с.р.

За тачност отправка

ан